

Remina Radu

Minute până la miezul nopții

*“Everyone in the world is bigger than
the role they think they need to play.”*

Chester Bennington

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2018

*Roz. Așa visasem camera.
Blond. Așa visasem bărbatul.
Albă. Așa visasem rochia.
Totul e gri. El e brunet. Eu sunt goală.
Căci în întuneric toate culorile-s la fel.*

A plecat să cumpere țigări. Nu s-a mai întors. Era vinerea dinaintea nunții noastre. În primă instanță am crezut că a pățit ceva grav. Că l-a călcat mașina, că i-a picat o cărămidă în cap, că a murit sufocat într-un canal. Era mai ușor să îl cred mort decât să recunosc că mă părăsise fără niciun cuvânt. Trecuse de două noaptea. Casa era plină cu lume, dar nicidecum n-a fost mai multă liniște. Rude, prieteni, vecini. Cu toții tăceau și mă priveau cu teamă și milă. Mama mi-a întins un pahar cu apă. Mi-a spus să beau ca să mă liniștesc, dar am refuzat. Eram liniștită. Și mă simțeam vinovată. Când cineva te lasă în urmă ca pe un surplus de bagaj, trebuie să suferi. E o lege nescrisă. Trebuie să simți cum îți se deschide o rană în suflet și îți se umple tricoul de dăre sângerei. Îți duci mâna la piept încercând să sugrumi durerea și te urăști la gândul că ai mâna prea mică. Sufletul îți e din ce în ce mai greu, iar pieptul tău devine neîncăpător. Trupul te trădează, te copleșește greutatea, cazi în genunchi și sfâșii hainele de pe tine, încercând să îți faci loc să iasă. Apoi plângi. Plângi în hohote. Plângi și urlă. E plânsul ăla patologic pe care refuzi să îl asculți, căci nu te-ndeamnă la fapte bune. Cu mâinile amândouă îți cuprinzi tâmpelile și părul.

Și strângi cu toată puterea care ți-a mai rămas. Și plângi. Și urli. Pulsul devine mai alert decât venele pot ține pasul, auzul începe să te lase, aerul e insuficient. Durerea trupească și cea sufletească se împletesc perfect. Ești doar o ruină.

Dar eu nu. Nu în noaptea asta. Am ridicat rochia de pe pat și am așezat-o cu grijă în husă. Apoi am agățat-o după ușă. Nu am avut curaj să o mai privesc vreodată. Uneori mă întreb dacă au mâncat-o moliile. Sau dacă se simte tristă că nu am ajutat-o să-și îndeplinească menirea. Am mers în baie și mi-am luat pachetul cu șervețele demachiante. M-am așezat turcește în fața oglinzii pe care mama o rezemase de un fotoliu și am început să-mi șterg fața. Avusesem proba pentru machiaj. Am început cu ochii. Nu îi recunoșteam. Genele astea false mă făceau să par altă persoană. Provocatoare, arogantă, îndrăzneată. Frumoasă, ce-i drept, dar falsă. În vreme ce îmi descopeream pleoapele, mă gândeam că poate acum aș putea plânge. Cu toții așteptau ca eu să plâng. Mi-aș fi dorit ca demachiantul să-mi facă ochii să lăcrimeze, parcă-mi era rușine că nu sufăr, că nu-mi împrăștii bucăți din suflet pe parchet așa cum așteptau cu toții. În oglindă vedeam reflexia întregii adunări. Mama plângea. Avea obrajii acoperiți de mâinile-i ușor ridate. Dar ochii, ochii ei îmi urlau: „Plângi, te rog, plângi acum! E bine să plângi acum!” Dar nu puteam să plâng. Am scos un alt șervețel și mi-am șters obrajii și buzele. Fusesem încântată de combinația discretă de blush și ruj ce îmi scotea în evidență tenul bronzat cu grijă. Și lui îi plăcuse. Mi-am frecat cu putere pielea încercând să scap cât mai repede de ambele gânduri. Dar mi-am amintit că mă sărutase înainte

să plece și m-a cuprins un sentiment de furie și repulsie. Rujul ăsta rezistent se încăpățâna să păstreze pe buzele mele stigmatul ultimului sărut. Pentru un moment am aruncat o privire spre chipurile ce se reflectau în oglindă. Păreau cu toții împietriți, copleșiți de panică și milă. Apoi m-am privit pe mine. Cu părul răvășit, cu ochii injectați, cu buzele sângerii, nu era nevoie să plâng. Eram o ruină.

Mă trezesc din vis. Sudori reci îmi îngheață ceafa. Un frison îmi face corpul să tresalte sub pilota pe care o strâng în brațe ca și când ar încerca să mă părăsească. Întind mâna și ating perna lui. Goală. Rece. Sângele îmi coboară în tălpi, un vuiet amețitor îmi suflă în urechi, panica mă învăluie și vederea mi se întunecă. Vreau să-l strig, dar nu mi pot descleșta maxilarul. Îmi pun mâinile la ochi și aștept lacrimile. Apoi se face liniște.

– Ce faci, maimuțico? Te gândești dacă va ploua azi?

Îmi las degetele să mi se scurgă de pe chip. Acoperit doar de prosop, stă în pragul ușii și îmi zâmbește părintește. Ca de mii de ori până acum. Nu reușesc să îi răspund. Doar îi zâmbesc. Cu buzele, cu ochii, cu sufletul. Ca de mii de ori până acum. Îmi afund obrazul în perna pufoasă și mă las din nou învăluită în lenjeria cu miros de balsam dulce.

– Eu trebuie să plec, iar tu ar trebui să te ridici din pat, altfel vei adormi din nou, îmi șoptește după câteva minute.

– Pff! Spui asta de parcă s-ar mai fi întâmplat vreodată!

– Îmi cer scuze! Nu știu cum am îndrăznit. Hai, trezirea, că azi avem multă treabă!

Mă sărută și pleacă. În fiecare dimineață pleacă înaintea mea. În fiecare dimineață ascult cum încuie ușa în urma lui. Știe că mi-e teamă să rămân singură în casă cu ușa descuiată. Mă ridic din așternuturile răvășite și îmbrac

tricoul lui. Îmi beau apoi cafeaua în tricoul lui. Îmi retrăiesc sărutul în tricoul lui. Îmi fac curaj pentru încă o zi în tricoul lui. Totul e sigur în tricoul lui. Căci sub tricoul lui e inima lui. Iar în inima lui sunt eu.

Capitolul 1

*Departe de soare, sub umbre de nori,
printre cărări de vânt, mă doare viața.*

*Căzută din frunze - mătase ruginie zdrobită de pașii
păgâni fără urme. Ceasornicul codrului din ramura
crudă nu bate a timp, a moarte el bate. Miroase a
praf - iarba. Praful miroase a haos. De ce tac?
De ce tac rădăcinile bătrâne când râsul e cheia juneții?*

*De ce tac amintirile când lacrima
e cheia dezrobirii?*

Vise lichide prelinse pe un trunchi de copac.

*Episodice rătăcirii ale sufletului. Încercări sterile
de înăbușire a propriului gând.*

*Printre flori cu miros pe pământ se zbate chemarea
lacrimii dintâi în cel din urmă cuvânt.*

*Pierdut rămas-bun. Amintiri zbuciumate într-o ermetică
reverie a codrului înainte de bocetul clopotului. Lacrimi
de sânge pe portretul păstrat cu sfințenie într-un colț al
sufletului meu.*

*Miroase a busuioc. O cădelniță ruginită împăștie
blagoslovenia ferecată în fumul de tămâie. Plânge
pământul. Plânge codrul. Plânge ramura. Plâng eu.
De ce taci? De ce taci când se topește în sufletul meu
lumânarea vieții? De ce taci când somnul întunecat
mă-nvăluie în giulgiu-i cernit? De ce taci când chemarea
ta blajină mi-ar deschide porțile zorilor?*

De ce taci?

*Nici nu mi-am dat seama că a înverzit iarba.
Valuri de lumină inundă ochiul uimit de strălucirea spice-
lor de grâu. Atâtea păsări. Atâtea triluri.
Atâta viață. Te îndepărtezi pe un drum peste care ninge cu
petale. Porți de argint se deschid înainte-ți.
Privești înapoi și pecetluiești, cu un sărut rece pe care îl
port și astăzi pe frunte, o făgăduială.
Apoi, în visul meu, te văd în grădina cu trandafiri.*

Când eram mică și mă certam cu ai mei din diverse motive lipsite de importanță acum, mă închideam în camera mea și, cuprinsă de furie, îmi spuneam că nu sunt copilul lor, că fusesem schimbată din greșeală în maternitate sau că, în realitate, mă găsiseră într-o cutie lângă tomberon și n-avuseseră curajul să-mi spună. Dar aveam ochii tatei, pomeții maică-mii și țâțele bunică-mii. La naiba, nu putea fi invers!

Când am pierdut pentru prima dată pe cineva drag, adică pe bunica, cele trei zile cât a ținut priveghiul nu am făcut altceva decât să o țin de mână. Pe-atunci credeam în Dumnezeu și eram convinsă că moartea ei era o situație medicală temporară, iar eu nu trebuia să-i dau drumul, căci Dumnezeu o va ajuta să îmi dea de veste printr-o strângere de mână. Mâinile ei erau reci. Aspre și reci. Îmi e dor de mâinile ei.

Prima amintire o am de pe la șase ani. Sau cel puțin de la vârsta la care memoria e pe picioarele ei. Mi-a cuprins fața între palme și m-a sărutat pe frunte. Ai mâinile aspre și mă zgârii, i-am zis strâmbând din nas. Nu mi-a răspuns. Dar ochii i s-au umplut cu lacrimi. Mâinile alea care îmi puneau pe masă pâine sau mămăligă, îmi creșteau vacă pentru lapte, găini pentru ouă, oi pentru ciorapi din lână, mâinile alea care nu se odihneau decât atunci când ea dormea, mâinile alea pe care ar fi trebuit să le sărut în fiecare dintre puținele seri pe care le petreceam lângă ea, mâinile alea crăpate de muncă îndrăzniseră să îmi supere pielea de copil de oraș. Tata asistase la întreaga scenă. Și el avea ochii în lacrimi. I-a sărutat mâinile și ne-am urcat în mașină. Nu mi-a vorbit tot drumul până acasă.

– Ești supărat pe mine? l-am întrebat seara înainte să merg la culcare.

– Nu. Doar dezamăgit.

– Îmi spui de ce?

Nu mi-a răspuns. M-am închis în camera mea și am plâns. Aș fi preferat să țipe, să mă certe, să îmi dea chiar și o palmă, aș fi ales orice m-ar fi ajutat să stau supărată pe el, și nu pe propria mea greșală. Dar nu o făcea niciodată. Nu îmi spunea niciodată că era supărat pe mine, dar îmi spunea deseori că era dezamăgit. Mai târziu am aflat de ce. *Pentru că supărarea ține de orgoliu. Dezamăgirea ține de suflet.*

Așadar, trei zile nu m-am dezlipit de mâinile pe care le sărutasem de nenumărate ori de-atunci. Refuzam să dorm. Eram atât de obosită, încât ațipeam pe scaun și tresăream de teama de a nu pierde semnul pe care eram sigură că urma să îl primesc. Dar care n-a venit vreodată. După înmormântare, eram atât de obosită încât am adormit în lenjeria în care ea își dăduse ultima suflare. Nu eram pregătită să accept faptul că nu mai era, că nu o voi mai vedea sau auzi vreodată decât în gând sau în vis. Ai mei, speriați fiind de gestul meu, mi-au făcut un scandal monstru. Mi-am pus perna pe cap și i-am ignorat. Au încercat să mă dea cu forța jos din pat, am urlat că voi face plângere la protecția copilului pentru rele tratamente aplicate minorului - auzisem expresia asta cândva la radio - și m-au lăsat în pace.

Doi ani mai târziu, l-am pierdut și pe bunicul. Doi ani în care am privit neputincioși cum se prăpădea fără bunica, refuzând să mănânce, să se odihnească, să se spele. Și-a găsit refugiul în alcool, gândurile au început să i se întunece, rațiunea a început să îl părăsească. Vorbea rar, ne răspundea laconic la întrebări, iar când o făcea părea mai

degrabă un monolog; singurul dialog pe care îl avea era cu Dumnezeu, pe care era supărat. Când s-a stins, trei zile am stat lângă el și nu am făcut altceva decât să îl fixez cu privirea. Nu-mi amintesc dacă sau cât am plâns. Dar în sinea mea zâmbeam. La un moment dat, profitând de un moment în care am crezut că sunt singură, m-am furișat și i-am făcut testul cu oglinda. Îmi spuneam că și-a înscenat moartea, că totul era o conspirație de proporții pe care nu reușeam să le înțeleg, că viața de om de la țară fusese un scenariu de acoperire, căci, în realitate, el era un agent secret care și-a injectat o soluție ce i-a făcut pulsul insesizabil timp de trei zile, după care a ieșit din mormânt asemenea lui Lazăr, iar acum stătea pe un șezlong, la soare, cu o bere brobonată alături. Dar de ce nu mi-ar fi spus și mie? Adică nu-mi place berea, dar la un cocktail cu umbreluță n-aș fi zis pas.

Am pierdut oameni care m-au crescut, oameni pe care i-am iubit, oameni care m-au iubit. Și de fiecare dată am fost convinsă că i-am îngropat de vii. Căci am îngropat, alături de ei, bucăți din sufletul meu în care nu aveau cum să moară vreodată. Noaptea visam cum mergeam la mormântul lor și, cu mâinile goale, dădeam la o parte pământul încercând să-i salvez. Plângeam, căci asta făcea ca lacrimile mele să facă pământul mai moale. Îi dezgropam. Dar nu îi recunoșteam. Aveau fețele schimonosite, pământ în gură și în ochi, mâinile încheștate. Mereu ajungeam prea târziu. Așezam pământul la loc odată cu bucăți de degete care refuzaseră să accepte că era prea târziu. De fiecare dată același vis. Nu, nu sunt nebună. Nu văd sunete. Nu aud culori. Deși așa au crezut cu toții când mama le-a povestit scena cu oglinda și mi-a strecurat o doză de calmant într-un ceai de mușețel. E doar felul meu de a

gestiona dramele. Uneori, viața mi se pare atât de ironică și moartea atât de meschină, încât nu le pot înfrunta decât transformându-mă într-un personaj dintr-un film al cărui scenariu ajunge mereu la mine cu o zi întârziere. Ziua aia e dureroasă. Căci trebuie să accept să trăiesc cu mine.

Cel mai sigur lucru este că vei muri. Cel mai nesigur lucru este când. Știi cum îmi imaginez eu viața și moartea? Ca doi colecționari capricioși care beau Absinthe și mizează irracional, iar noi suntem doar o monedă de schimb între ei doi.

*

N-am avut niciodată un plan despre ce-aș fi vrut să mă fac când voi fi mare, despre cum aș fi vrut să fie viața mea, dar știu că visam să o trăiesc împreună cu un tip interesant. Nu neapărat frumos, nu neapărat înalt, nu neapărat bogat, dar neapărat interesant. Adică amuzant, cu sarcasmul la purtător, cu farmecul ăla aparte pe care îl are un bărbat care poate n-a citit prea multe cărți, dar a deschis fix la pagina din care i-aș fi dat eu testare. Dar, cum nu prea ieșeam din casă și nu îmi plăcea să socializez, la debutul în ale iubirii mă îndrăgosteam de iubiții prietenelor mele. Îmi era mai comod - ca un fel de „meniul zilei social” care mă scutea de efortul selecției .

Totul a început în copilărie când m-am îndepărtat de două prietene - din cele trei pe care le aveam - pentru că îmi plăceau iubiții lor. Bine, a se nota că - pe vremea aia - a avea iubit însemna că te vedeai cu el în curtea școlii, seara, după ce terminai temele, mâncați o pungă cu pufuleți, îți lua un suc de la dozator și vă pupați la plecare pitiți după

vreo dubă din parcare. Ferească Sfântul să fie altfel, să te vadă vecinele comuniste și să te trezești la paișpe' ani cu renumele de curva cartierului! Nu era cazul meu. Să am iubit, zic. În plus, în rarele cazuri în care mi-a plăcut un puștan, am ales să mă pup cu el în scara vreunui bloc. Era mai simplu pe vremea aia. Căci nu exista interfon.

Timpu a trecut. Am crezut că a fost doar o fază prin care trece toată lumea. Deși, ce-i drept, nici prietene nu prea mi-am mai făcut. Îmi păstrasem o singură prietenă, Aura, cu care mi-am petrecut și primii ani de liceu. În realitate, ea mă păstrase pe mine. Aura era o puștoaică exotică, o tipă cu sâni mari, păr lung și negru, ochi de chinezoaică și buze groase, dezinvoltă, care știa să profite de propria-i sexualitate, o tipă care ieșea în evidență în orice mulțime ai fi așezat-o. Spre deosebire de mine. Eu eram low profile, ea not so much. Ajunsesem să țin la ea. Nu aș putea spune exact de ce. Cred că pe alocuri mă simțeam atrasă de ea, deși, în cea mai mare parte a timpului pe care îl petreceam împreună, comportamentul ei mă enerva. Găseam ridicolă nevoia ei de atenție, de afirmare, de confirmare. Dar deveniserăm ca două surori. Dormeam împreună, fie la mine acasă, fie la ea, ne împrumutam bani, lucruri, dar nenicând comportamente.

Deși nu ducea lipsă de simpatizanți, lucru pe care începuse să-l sublinieze constant ori de câte ori făcea referire la modul general în care eu mă prezentam în societate concluzionând cu infatuare: *Dacă te-ai îngriji mai mult, te-ar căuta și pe tine alții mai rășăriți decât ăla de la electromecanică*, iar eu rămâneam mereu ca emoticonul ăla cu degetele pe barbă gândind: *Pe bune, dacă pot găsi măcar un singur loc în care aș vrea să mă caute, în fine,*

cum spuneam, deși era mereu înconjurată de admiratori, din nu-știi-ce motiv începuse să-și petreacă timpul cu un tip care era cu vreo zece ani mai mare decât noi. Acum, știu că nu-i frumos să jignesc oamenii, dar tipul ăsta era hidos. Adică așa l-am văzut eu la vârsta aia și, spre norocul meu, doar la vârsta aia. Țsta devenise un fel de al treilea membru al cuplului nostru, adică eram un fel de triulă, dacă threesome ar avea corespondent în limba română. Părinții ei călătoreau mult, ea era mai mereu singură acasă. De-asta, o perioadă, mi-am petrecut serile la ea făcând teme și privind filme. Până a apărut în peisaj acest personaj. Nu, nu se culca cu el. Doar îl folosea. Ca să înțelegi mai bine, într-o zi îi venise ciclul și n-a avut chef să vină la cursuri. Așa că, după ce am terminat orele, am trecut pe la ea să văd ce face. Am intrat ca la mine acasă, cum deja făceam de ceva timp, și, când am ajuns în sufragerie, l-am văzut p-ăsta făcându-i unghiile de la picioare. Scena m-a șocat și m-a dezgustat în aceeași măsură. După ce a terminat, ea l-a trimis să ne cumpere ceva de mâncare.

- Ești conștientă de faptul că te iubește?
- Evident! Altfel de ce mi-ar fi făcut unghiile?
- De ce ți-a făcut unghiile?
- Pentru că mă iubește. Și pentru că mi-a venit ciclul și mi-e greu să mă aplec.

Cred că atunci mi-am dat seama de puterea pe care o femeie frumoasă o poate avea asupra unui bărbat urât. Sincer, de multe ori îi priveam și nu reușeam să îmi conturez o imagine clară asupra naturii relației lor. Uneori păreau cele mai bune prietene, când el îi împletea părul și ea se plângea că i s-au despicat vârfurile, alteori îmi părea că surprind în privirea lui sclipirea maniacului care, după

ce pleacă de la ea, merge acasă și spoiește pereții din baie. Nici până azi nu știu care a fost natura prieteniei lor. N-am înțeles-o, n-am acceptat-o, n-am trăit-o.

După experiența trăită cu Aura, m-am închis în camera mea, în mintea mea, în lumea mea, a muzicii, a cărților, a filmelor. Nu-mi găseam locul afară printre oameni. Am crezut că am depășit faza cu îndrăgosteala nepotrivită. Până am intrat la facultate împreună cu Elena. Și cu ea fusesem colegă de clasă în liceu, stabiliserăm de comun acord că Aura are un caracter incompatibil cu al meu, dăduserăm împreună la aceeași facultate, și uite-așa ea devenise, între timp, prietena mea cea mai bună. Doar că după câteva luni, eu m-am îndrăgostit de iubitul ei care, în viziunea mea, era copia fidelă a lui Victor Petrini. Același caracter trufaș, aceeași întruchipare a idealismului tragic, același inadapdat. Teo, căci așa îl chema, părea un puștan la înfățișare, genul ăla de băiat care nu ziceai să se fi bărbierit vreodată, nu aducea cu un student în anul doi la Drept, ci mai degrabă cu visătorul dintr-un boy-band. Genul Nick Carter pentru ăștia care v-ați născut odată cu mine, genul oricare One Direction pentru ăștia care nu. Per ansamblu, un tip plăcut. Elena era mult sub nivelul lui de cultură, ca și mine de altfel, iar relația dintre ei decurgea perfect tocmai pentru că ea îl asculta mereu cu gura căscată, alimentând în el sentimentul de infatuare pe care, dacă nu o afișezi, degeaba l-ai citit pe Nietzsche sau Kafka. Asistam ca un intrus la gesturile de afecțiune la care eram părtașă prin întovărire și nu de puține ori mi se rupea filmul când mă imaginam în locul ei. Seara ajungeam acasă și mă satisfaceam cu gândul la el. Simțeam că mă îndrăgostisem de el, dar n-am făcut nimic în privința asta. Iar faptul că, mai târziu,

ea mi-a povestit cum uneori o tratează cu bădăranie, iar alteori geme nejustificat în pat, asta m-a făcut să mă sustrag ușor-ușor din acel triunghi pe care îl creasem fără știința vreunuia dintre eroii principali. Deci, iubirea mea pentru el era la fel de superficială ca orgasmele pe care mi le dădeam singură. Ce-i drept, la început, și eu îl ascultam pe Teo cu fascinație ori de câte ori ne întâlneam, dar cu timpul începuse să mă enerveze sclipirea de grandomanie pe care o citeam în ochii lui ca răspuns la admirația mea. Nu de puține ori el venea cu vreo paralelă între dialogurile socratice și altercația pe care Elena o avusese cu croitoreasa care îi greșise rochia, și în tot acest timp eu nu puteam gândi decât *Care-i faza cu gemetele nejustificate?!*

Am început să mă îndepărtez de ei ca și cuplu. Apoi m-am îndepărtat și de ea ca prietenă. Am rămas colege, mai făceam schimb de câte un curs, mai făceam câte o glumă când ne sincronizam vezicile. Ani mai târziu, ne-am revăzut întâmplător. M-a invitat la o cafea și mi-a povestit că se despărțiseră. O înșelase. De mai multe ori. Nu mi-a părut rău. Că s-au despărțit, zic. Cred că în sinea mea eram invidioasă. Ea era o tipă frumoasă, înaltă, constituție osoasă, sâni perfecți, genul ăla de femeie care nu are nevoie să meargă la sală, căci a născut-o mă-sa gata fermă pe toate părțile. Dar nu se potrivea cu un tip atât de complicat. Nu ar fi știut ce să facă cu el. Un tip complicat trebuie să te facă să îți dorești să te complici și tu. Trebuie să fie o provocare. Provocarea de a te autodepăși, de a-l depăși, de a deveni ceva ce ceilalți ar înțelege cu greu. Tocmai faptul de a fi complicat stârnește mister. Oamenii misterioși emană atracție. Oamenii ușor de înțeles sunt lăsați deoparte ca un rebus dezlegat. Eu nu sunt o tipă complicată.